

1890-1893

II

7932

II

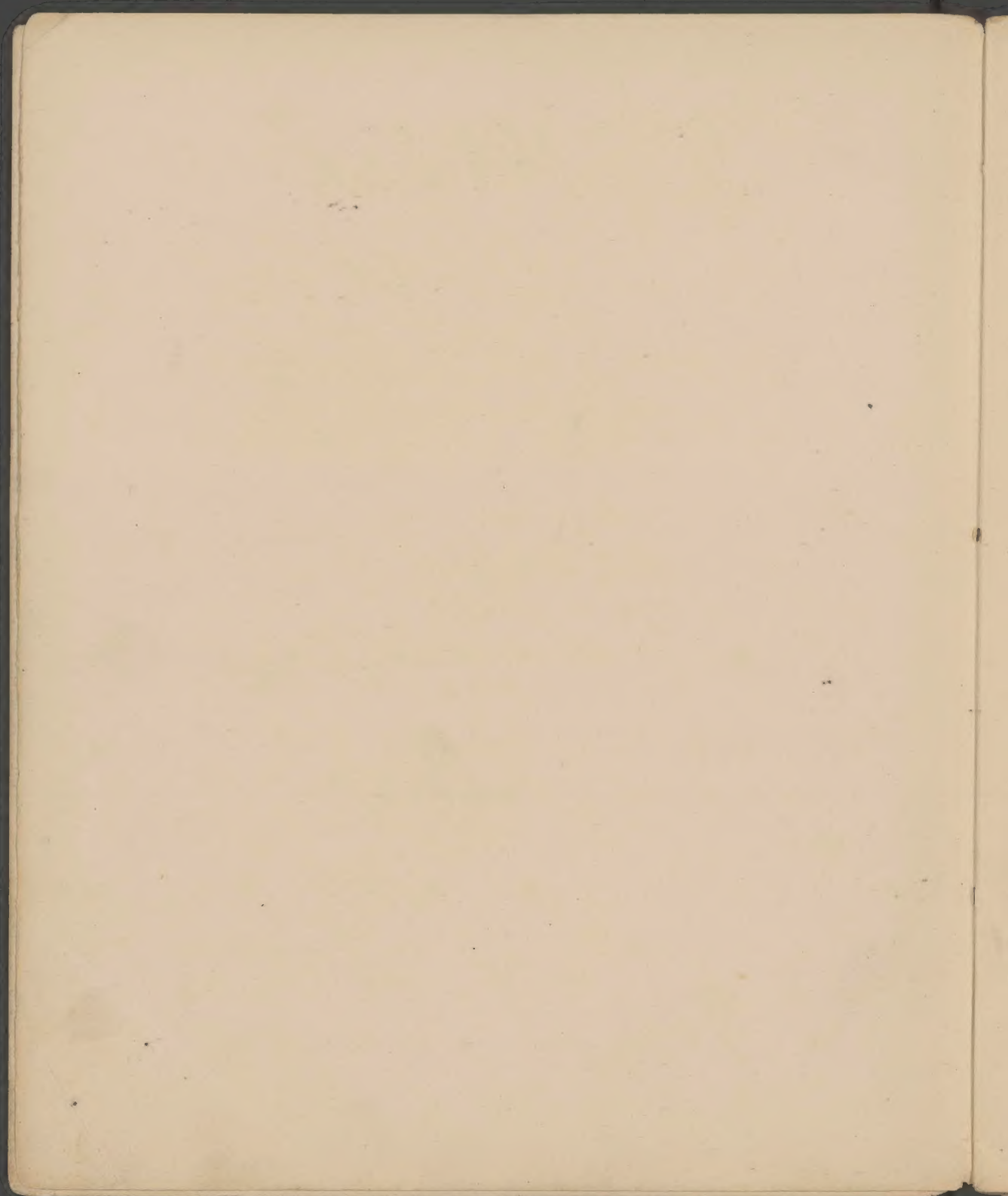
a. 2.

15. II. 1890.

By 7432 II vers 2

Severyna Dursińska.

1.
Do szanownego pana J. M. z podzię-
kowaniem za przypomnienie dawno
ubiegłych czasów.

Uchyliłeś, ślony Panie,
Rąbek mglisty, co pokrywa
jasne moich dni ławanie
Pierwszą mego niefortuna.

Proszę 'seigac' Łoszę zgasłą
Wśród bezdenniej czasu jali
Mnie jedynie słowoni hasło:
"Pamiętaj na przód! idź dalej!"

Nie kłamię dziś utrudę
Imię tętnem pierś kotarsze
Dla moich droższych życia trudę
Stokroć droższe dni ławanie.

Gdy z ryl moich pot wytryska
Wycisnięty strugim bójem,
Gdy przez głuche trzesawiska
Kiegięta brnę przebojem:

W miarę trudu siły rosną,
I podnoszę i wiarę głowę
I na rieke moje krośno
Wsmuwam nieci coraz nowe!

Lecny płanie, Ojczy! Ojczy!
Jak mi drogie te nyrzary
Od szermierza Ostrotyki
Co przechorał miecz bez skazy.

I żywota karda chwile
Stwierbi kraj oddalę i wstęję
I gdy dziechnych padło tyle
Jowa jak skała nieugięta,
W półwiekowię tej powodzi
My nie padli — pytam: czemu?
Ach to sercem wierne młodzie
Kraj kochamy pro starośm!

Po rlepianny tam krenice
 Gdzie nam gwarda 'przeci' gora:
 Gdy ty ostrzyjesz swą szablę
 Ja cię tamne ostre pioro.

12. X. 82.
 Sic naprósino serce Austry:
 Rykito przyjdzie czas do dzieła,
 Lawotajmy z całej duszy:
 Jeszcze Polska nie zginie!

2.
 Podziękowanie
 Czcigodnym veteranom za
 medal pamiątkowy

Gwardo! ja patrzę w ciebie
 Jak gwiazdę w obłoczce Hłonce
 Twieć mi na ciemnym niebie
 Niez jak wytrwać od końca!

Jak w tutaetri te chwasty
 Przebrnęć stopą zwycięską
 Gwardo w serce niewiasty
 Moc i wolę technij' męską.

A wam dżiski — ah! dżiski
Czyż sprawa je sława?
Słermiercom Ostroteki
Bohaterom Grochowa!

Piore gwiazdę z rozkoszą
Z ręk tych dar to nad dary;
Co na piersiach swych noszą
Virtuti militari.

Imni walka nie staszy
Pagnę pieśnią i czynem
Jak ry ojczyźnie naszej
Służyć usque ad finem!

Leonen
9 Lipca 1883.

3.

O do
cniegodnego puthornika A. H.
przesetając mu wianek na cześć Króla Jana III.

Skromny wianek z macierzanki
Na opasytym z dęty łanie
Przyjm z życzliwych ręk rygnantów
Wielkopolski reterani

Czemu z pierści mej wytręta
 Piśn, co może was poruszy?
 Bo ias z kaszyk serc ogniska
 Buki nony ias w mej duszy.

Couer
 30 Sierp. 1883

4.

Do Tadeusza M. na pamiąt-
 ke wykonanej przysięgi.

Z rodu sokolów, młody sokole
 Jakż ci promień błyska na ozole?
 Z lic twych dziecięcych pierachta myśl pusta,
 Stow przysięgi bręzy przez usta.
 Prawy i Ton rzniósłś w górę do Boga
 Lewy schryciśś miecz Dabrego.
 Tojca siemniexa chrytase go reki
 Co krowi, ubroził smug Ostrołzki.
 Wielki Kosiński przysięgi Flucha
 O ci tajemnie szepce do neha.
 "Nosisz me imię, sercem też całem
 Kochał Ojczyznę, jak ja kochałem."

Stuche przysięgi Dąbrowski dziełny
„Nie twórz się, wsta, bydroj pichichuj!”

„Gdy w moc urośniesz, rwij się do Dietla,
„Polska nie zgini... Wszak nie zginie!”

Takie ci basta Denoniz nad głowę,
Wtakt im pontarkasz przysięgi storo.

„Imy co ciersim tutaj two nędre
Mogostawimy świstęj przysiędze.

Rośnijcie, rośnij wkoło metody
Zaharbij, ramie, w nas na przysiędy.

Pomnij przy książce, czy wśród zabur
Zes ty kermierzem ojczystej sprawy.

Trzem Dierkietrem ta szabla droga
Zdrzewione niegdys kwią ta Kiboga.

„Tobie nie na to mieć ten oddany
Byś nim orolabiat szych kornat brany,

Gdy straby rykną, hasło do czynu,
Musisz oburzać chryścić go synu,

Rabac' nim Kremlu, rabac' nim pioty
A kraj odetchnie z jarema rozkuty.

A z kasków obrecz spadnie obrzydła
A oty lotne rozpostroją skrzydła.

Z archaniół i bratnią pogonią
Od kord stepowych Polskę zasłonią.

A od Łwów Warty poza Dniepru smug
Piśmnia triumfu rozgromią doliny,

A z ciemi robieją od stopy wroga
Zadray z radości proch Qaziboga.

Paryz
18. XI. 83.

5.

2logue ad finem.

Nieraz poświęcomy pamięci energicznego podkormiaka Jk.

Stwierdź Polsce twą kowię i czynu

Niechaj nasz druku

Stwierdź wiecie usque ad finem

Nierówny o dachu!

Otoń Tre omalata — oko pęsto
Głowa się kłoni,
A ty nadstawiasz ucho na kęsto
Zalibie mie kłoni?

Zadawonile śmiesz ostatek kęsa
Z kłona uderza
Podt promyk wiosny z majową rosą
Na grób skarmienia!

Ściśle ci rykto pod żarem kłona
Wawrujń rozkmitnie!
Noś kęsa ukochat, toś mni o końca
Stwiyt rozrywtnie.

Kto przetrwać umiał mierzym od młoty
Ojczyzny sygnem,

Ścieżka w pamięci przetrwa narodu

Usque ad finem.

Jerzyca Duchinolska

W 25 letni jubileusz Sokółów Lwowski.

Do lotu trącia Sokoty
 Rozwinie skrzydlate hufce,
 Gdzie blask jutrzenki wesoty
 Tam dąbie w drogę, wzdrowie,
 (do emu i duchu rozkwitu
 Do pełni ludzkiego bytu!)

Katowice nad naszą ziemią
 Gonczymy polota kręgi
 I budzimy tych którzy śpią
 Wstaniem wzmocnij, potęgi
 I zbudzimy pręgę moci
 W smutne chwile tu sroce.

Zacznijmy szlachetny dzień
 Przewodzący, o prawdomnię!
 Zwiążone skartale stany
 Do czystej życia krynicy.

Aby się wzrosła na pily
Z ródów młodości i pily.

Wiek potężniejsza ramiona!
Wiek się rozrasta - szeroko
Pierś silną rolę na leśnicza
A myślowo - załomę oko
Ciepła niemoc wiek smyka -
Z nią, niechaj, Each niewolnika!

Z fizycznej, siły wykwita -
Jest najszybszą wyznaczną, spoteczna,
I mądrości w środku obfita
I miłości ludzi stonczona
I wielkich poświęceń zdolność
Za miłość, ojczyznę, wolność.

Wie na przykład wierna odzignio
W wielkimi kęps się błąkaciu
A do tych co maomii gimn
Chęć nowe wyzwalają życie
Z nieznadomą rolę postanów
Przemienić kasy w tytanów.

Samy
H. II. 92.

2. (Toast)

Protem!

Tyle nas, druby, gońcem i siostrą spotam...
Niemal z każdego załoga tej, ziemi
Tuści pomknęli i krętyli sobie tam.
I pod stoje Nawolu, z nad Kruszwicy starej
Wśród łosie do nas chlubne swe standardy
Trzy o bracia z Trzyciowej zloty;
Serdecznie nasi ukochani szwagrowie
Trzy wy wyspęcie nas swe loty
Ktoś kierujecie na wieżne przyniesiecie,
Urzędujący z ródziatku przeszkacie
Bo serce, Anchem z nami zjednoczacie
Wy wysocy bracia, dalecy czy bliscy
Spójnijcie w koto: żali my jwi wysocy?

Nie? — jedno miejsce próżne dośg stoi
Znamą lęką między nas się wciśka
Ktoś, zda się, z lekka puka do podwoi —
Nocleby, także przybyć chciał i z bliska

Spójrzeć nam w oczy, kucić się i styć,
I w go wielki strasna mor zakłóca,
Ale mu w usta knibel wieszka ona -
I nie porwała by braciom do Tina -
Przy pa d, by zawiadł i kole razem z nami...

Kto to? zgadnijcie sercem waszem sami
I miłch nam serce dobitnie wyprobie,
Dla czego skargę może gwar wesoły...

Gracia „Sokół”

(J. Rossorski)
Lwów 6. II. 92.

3.

Marsz Sokółów Bukowiński

Kresowa my chwała od stepów i gór
Gdzie Prut mijie stopy Cecyny,
Koinny, a wzniesie jak piorun wśród chmur
Na straż ojczyzny krajiny —

Z pierścienia młodzieńca i duchem sokolim
 Granicznych strażnicę jej stron,
 Kto z nami a zgodnie — walczyć temu i cnotem!
 Kto przeciw: sokoli mu szpony!
 Wice cnotem ojczyźnie a szponem wrogowi,
 To hasło — Sokoty Kresowi!

Istotkiem na obcy racucono go szlak
 Z pudra w sriat wiosta go gniarda,
 Wrog szmiał się radośnie, że sokoli ptak
 Zapomni i lotu i gniarda.
 Leż Dzielniej ptaszynie mi stasine są siła
 Krowi ojca mi ziemie ni pier!
 Tak zmagał i szare zatoczył to i skrypta
 Fłeci sokotem do chmu.
 Wice cnotem ojczyźnie, a szponem wrogowi,
 To hasło — Sokoty Kresowi!

 Sokolstwo — to wiara, braterstwo i harć
 Sokolstwo — to znamie zakonu.
 Drukowie! Ten tylko namiętna był wart
 Kto wstrząsł w zakonie od zgrom!

Kto z drogi zawrócił kłam zadat jedności
Do lotu nie ćwiczył swych sił —
Ten^{ty} ziemi ojczyznej nie złoczył swych kół
Zginie w niewoli jak żył
Hej ośrodek ojczyzny, a szponem trogorni
To hasło — Jakoty kresowi.
(Kotakowski.) 6. IV. 92.

La piec piemię, Re.

(— St. Rosowski —

I.
Gdy spytał, rzekła: "Zachota!"
Leż opośrodek rylczych karata
Drobnostki, — kyszące złoto
Na raz piękne ciata.

Gdy spytał, ona młodejce
Od głodu ciata swe młode
Sprowadza nie ra tyżac
La kilka ~~złoty~~ w nagrodę.
grozy

I.

Siemra jest dama dół rana
W wielkim obraca się świecie
Ido kościota co rano
Każde się wzięło z karcią.

Wzięły z kaniły wyphata wzięły
Druza. Wzięcie jej męce:
Je przed kościołem tam stoi
I zebrała, wzięła męce.

III.

Ja kiedy widzę je obie
Te siostry, tamte odarte
Zadają pytanie sobie
Która z nich więcej jest warta?

I pytam gwałtownie nasy
Gdzie wiskory ciężar z przeimie:
By gdzie się pada z rozpuszty
By tam, gdzie z głodu jedynie?

II.

Zebrała wzięła Tome wzięła
I wrok sprowadzi wzięła
- Nie! Nie dam ci ni ożłoga
Ma onego bytaś tak głupia?

Świat, przed hańbą, wzięła
Ciepło brudne otacza zęby
Lecz bytowi sprzedaje się drożej
A nie tak za pięć piennych
H. Rosowski!

Ten sam wciąż obraz stał przedemną:
Cmentarz pod nocą ostro, ciemną.
Przez poszarpane ciemne chmuryjska
W jęsen promyk gwiazd nie przebyska.
Po bliskim Tanie, po bliskim lesie
Wiatr smutne dźwięki niesie, a niesie
I jak zawodzą kłębnie pomysł
Gwieździanii się gęsty deszcz z góry.

Ah, widzę ciebie, jak i ona chwilę
Leży tu w kłębiej swojej mogile...
Ta poduszczenie, na atłasowej
Z kłamstwem mirtów ramy i glory.
Leży i nieśmiertelnej, białej sukience
Długo zawarte, złote ręce.

Z góry w skronieku trójce dołata
Złuszone echo ziemskiego świata.

A styrgi

A tyrać rusz tho — choć ci nie rusza: —
 Jak lić się żali, jak docierać spytawa,
 Tyś za Tobą wielką pręta
 Głębokoś żywych, jak cię pamięta,
 Skoro w posępna, straszną noc ma
 Tak samą jedną cię zostawiono?

#

H. Rosowski.

Turny, do których obce zgola
 Wielkie zasady, wielkie cele
 Co jako terra nie wie raste
 Choćby im było, Bóg wie, tak.

Leż miś na przedzie jętem w Towisk
 Stani do wielkich dzieł stworzony
 A z zer świat ujęty w jedną chwilę:
 Setki, tysiące i miliony!

H. Rosowski.

Ziarno i plewa.

Coś stworzył z rtusnej swej duszy
Tępo czas pierwsze nie skruszył,
To pójść nie może na marno
To zbić i Trója nadzieje:
Ostatnie są siłne Ziarno
Zatem go więcej mi żwieje.

Leż jeśli z cieżej jedynej
Myśli myśl trója wypływie,
Gdy cudze przetwarzasz Ziarno,
W cudze są stoisz ideje,
Na marno wyjętko, na marno:
Je plewę lada riatu żwieje.

H. Roerich.

Namut.

11

Bez przerwany doczy się i taury
 Nieubytana wraza fala,
 I muszę patrzeć lądskie oory
 Jak ta jęć powoła wciąż ruchliwa
 Co i dzień zbieramy, a noc porzyna,
 Co i dzień zbudujemy a noc obala.

Tu kwiat rozkwitły zwiastuje chwałę
 Tu kraśniat. ooc - już zerwany;
 Tu rozgwieci się odzignęto mile,
 By zniknąć jak widzenie we śnie,
 A tam gmach myśli legł przedwczesnie
 Ledwie też sterem wierzgi ściany.

Wszystko tu fale dni pabraty,
 (I nas już jutro porwa, może)
 Wicht Tonie w proch się kruszą staty,
 Przegniwa kwiat i ooc rozetki
 By dla tej nieśkiej mierzycielki
 Namudem z roka wystać toż.

Kiedyś — leż z półrokiem nieczyje
Dory nie ajra, chwili oniej —
To co straszone i co gniję,
Na tam ludzkości wylew rzuci
I z czego dzisiaj my wyrzuci,
Wiemie przynajmniej bujne plony.

4
Kazano, rozpęta nam to jedno,
Czy my dotknijemy palcem bógini,
Czy ręką sity tej perwiednej
Która przyroty nosi miano,
Dość, że szeregów po nas wstęga,
A my na gruncie ich namu tworzymy.

H. Rossowski.
11. VII. 92.

Adam Szyk.

Stonko.

Wzdrówało sobie Stonko
Niemierhuje, jasne złote,
Jako nad gajem, słońce nad tą
Wapostkato w łach sieroty.

Ten się żali: Tak reszta
Swiccoz świata Stonko moje
W Niemierhami sypiesz w kato
Gdy ja smutny we łach stoję.

~~Ten się żali~~ Obajdzi patrzy na to
Jak się lulkie serca dawa,
I nad kadoz, młoda keta
Pomienista w tyskach keta.

Stonko na to: Biedne dzieci,
I mnie smutno na niebiosach,
Gdy o naszym myśle wiecie
To ludy ciężkich losach.

Lev

Leż nie mogę wstać u dołu
Ty nad każdą boleć rana
Wieg w ztoristym blasku chość
Wypetniając co karam.

Nu pomoga próżne zale
Ból swój nie bu tra polecić.
A samemu wciąż wytrwale
Tneba naprawdę iść i świecić!
Atanah.

Sonet.

Jednego serca, tak mało tak mało
Jednego serca Tneba mi na ziemi
Coby przy mojem młotciej ciałach
A byłbym cichym poniżej ciekami.

Jednych ust Tneba, skądbym wianować
Pił napój szczęścia ustami mojemu
Foru droje, gdziebym patrzeć śmiato
Widząc się świętym poniżej istnieć.

Jednego

Jednego serca i rąk biatych droje
 Loby mi oazy zastoiły moje
 Bym zasnął stożko marząc o aniele

Który miś niesie x objęcia do nieba
 Jednego serca, tak mało mi trzeba,
 A jednak wiele, że zgoda zarwie! —

Plasch.

Stęki plasach na drucie
 I budziom się, kłuje
 W najniebezpieczniej i niebezpieczniej
 Głęboko się rozrywając.

Do szukają do kota
 Tam gdzie nie było.
 Potem się teje im piersi
 Ciężko im stopy rozrywa.

Ironia, ironia śmiechu jasny
 Na palnogi i rale
 Tyłko o pierci swojej własnej
 Nie szukają go nagle

Nienawisci i kłótni
 Wydzierają coś sobie,
 Ażi zmgwani i smutni
 Tędy przepadają w grobie.

Ażi się pękają na drucie
 Kłótni: drwi się bardzo
 Chcieliby przetrwać ich w spierci
 Lecz przestrogą pogardzą.

Amph.

Słumi w gaju.

Słumi w gaju brzezina
Bo inaczej nie może
Wiatr gąsiorów jej zgina
Musiał szumić nieboże.

Wzdryga w gaju chierozyna
Chimoroli by cięka
Bo miłego wspomnienia
Co jest od niej daleko.

Gdy nadzieję już zima
Przezora liści porębnie
Wzrysknie wiatry wytrzymna
I już szumieć nie będzie.

Gdy nadzieję już zima
Dziwne wspomni. miłego
Szumnieci oczygma
Pożmieć szukać. Inzkiego.

Amph.

Ach jak mi smutno.

Ach! jak mi smutno! mój miś miś rucił,
W daleki obłęgł świat
I próbno wyram, ażeby mi nawrócił
Zabraną marzeń kwiast.

Ach! jak mi smutno! ciemno mi już dzień
Po, przy gróbku dzień
Terce się jeszcze krywa i rozpada
Zuskażę jasnych technik.

Ale na próbno nie idę się z tego
I próbno przesłowi oskara
Czyżby już nad nim nie było miś rucił
Ach! jak mi smutno.

241
Dwony

Młotyniarka,

Agdy stonut w ciemnej chacie, *ciemna chata moja cała*
Jasienko mój *Jasienko mój*
Posła matka prosić dziewcząt *Chciałabym by było mój*
By mój dziewczyny *Woj, dziewczyny*

Mój synaczek, mój rodzone
W trawie leży
O zagrajcie, wy mój dziewczyny
I by białej uciec

Chyba może na chacie
Dzieci białe z rosy
Nie, Ciebie na mojej chacie
Chyba, dziewczyny.

Alte dwony sławde serca
Jemną pierś miałę:

Trzymiećle rozbił serce
Jemną pierś miałę

Złoty jemu serce małe,
Za łalar białę,

A za tamą, postać mała
Jemną pierś miałę.

Zwróciła nagle kając
Do ciemnej chacie
I wróciła wystraszona,
I zwróciła serce.

I nie grzy jemu dwony
I zwróciła serce

I nie więcej nie sławda
Prosz o niej swięty

Jemu serce małe
I zwróciła serce

Wszystko syna bóg zdecydował
Wszystko na białę.

Jemu dwonin te liliowe
Czerwone rosy
Lily Dwonin Topolin
Wszystko na białę.

Wszystkie są one, ten sam - i wszystkie. Wszystkie
 Niekiedy cnota, tak jak myślisz nas cnota.

Taka pieśń wielka starożytna na tysiąc
 Tysiąc takich nie może być pieśni
 Jedna jest tylko, jak jedno jest słońce.

J. ... 1847. 7. 11. 7. 11. 7. 11.

Wszystkie są one.

Wszystkie są one, ja ci upłot,
 Wszystkie są one, ja ci upłot,
 Wszystkie są one, ja ci upłot,
 Wszystkie są one, ja ci upłot.

Wszystkie są one, ja ci upłot,
 Wszystkie są one, ja ci upłot,
 Wszystkie są one, ja ci upłot,
 Wszystkie są one, ja ci upłot.

J. ... 1847. 7. 11. 7. 11. 7. 11.

Hej! w górę młoty!

Hej, w górę młoty! to z ruin rozlicznych
Jonek nam wielką budować świątynię
A tam przeloty, kto upadł bez życia
I tylko niekiedy pichć się rozpłynął,
Jak wiatr, co ptacę w sennym liści dumie
A targać dłoń potęgi umie.

Zwierzę w grawkach robocza drwina
Pomnik postaw nieskonczonej sile
Co kraci specie porodziła syna
Syn, krwawym polem spłaci dług mogile,
I na ruinach krwi i potu zmieszana
O kmas twychustami zawsta do Pana.

Łój, że dłoń harda zdeptanych pokoleń
Cimne niegdyś kuśta się wznęły
By dymni białcie, że uchwili wypłakali
Młociemą czoła bezkrwawe wawrzynę
I tam gdzie opór zginął huk cichy
W cichym brudem wzrusie gwałt potężny.

I smat piorunów huk młotów nam będzie,
 I kul posuwistwo pól zielonych spisyty,
 I konic kotłurot w szalonym rozgwie,
 Jak rumak drziki orłami kopyty,
 I już w konurach dąbów stał rozpalony
 Jak idzie z rannym nim ta krajowa szona.

Naprzód Syzyfy! Tam Eurydykano
 Granitów branież na stęży! Strumień gory
 I chłodzi i go wyjmie szęca was co rano
 W głębinie ciemnej głos bogów ponure,
 Cóż radzą piersi, nie spadną cienie
 Jakże — Excelsior — tam ozdobi szronie.

Hej! w górę młoty! Chy Syzyfów nie
 Skupmy promieniem miłości Słońca kure
 By co nie igrał w odrodzenia nieś
 Nieustraszym ludem jako liściom suchem,
 I na mogiłach idziecrała piśn' syra:
 "Ojcuni! naród to jedna rodzina."

J. Rabski.
 7. III. 92
 (Cottbus)

{ Ciemno koczujący 14. 25. 1848. m. 14. 1848. (stanowiący)

Jakże jest nasz szlachetny
Pracownik i robotnik w polu?
Pracownik i robotnik, pracownik i robotnik?

Walha nasze walha!

Wszystko jest w nas, w nas, w nas
Wszystko jest w nas, w nas, w nas
Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Praca nasze praca!

A więc ta praca, ta praca, ta praca

Wszystko jest w nas, w nas, w nas
Wszystko jest w nas, w nas, w nas
Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Pracownik i robotnik!

Pracownik i robotnik, pracownik i robotnik!

Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Pracownik i robotnik!

Pracownik i robotnik, pracownik i robotnik!

Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Pracownik i robotnik!

Pracownik i robotnik, pracownik i robotnik!

Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Wszystko jest w nas, w nas, w nas

Pracownik i robotnik!

Przysięgi.

I chciałem pisać do Dżinnia piosenki
Ale napisać nie umiałem
Napisać nie umiałem
Lawsze je znova odkładam.

Raz chciałem Dżinnia porównać z autorem
To z kwiatem coraz piękniejszym
Coż, kiedy Lawsze go, pisać zaczętem
Znalaratem Dżinnia piękniejszym.

Gdy w rozpaczy Dżinnia wprawdy umiarkowałem
Tak przed jej broniem się męka
Nie wiem czemu stworzyć nie umiał piosenki
Gdy Dżinnia iaty piosenki.

24. 11. 91.

Do młodych - Et - - y.

Śledzicie prawdy jasnego promienia Każda epoka ma swe własne cele
Śledzicie nowych, nieodkrytych dróg... Zapomina o rozrocznych snach...
Za każdym krokiem w tajemniczym tworenia Nieboć wyci ręką prowadząc na cele
Wraz z sobą Lusa ludzka rozproszenia I nowy ułtiał bieracie z wielkim chęcią
I z każdym staje się, By! Przystojności podnieście zmarły!
Choć otną się kwiaty barwnych myśli, Ale nie depozicie przestępcy o starzy,
Choć rozproszyte legendy mroki Choć macie sami doskonałsze wzniósł
Choć mgły urojenia zgaszacie z blaskiem światła Na nich się jeszcze świeży ogień żarzy
Ludziom niebiańskim nie nie z braku zachwyta I miłość ludzka stoi tam na starzy
Lecz dajcie im życie ich wzrost I wy nimiecie im życie!
Ze światem, który o ciemności już zachodzi I paktowa mądrość mierzaj was pogodzi
Wraz z całą, tęgą idealnych snów, I wasze gwałtowne o zdobytych młodości
Wiem wszędzie podziw, znów!

Mori Turi 2

Od setnych lat, olbrzymi bór
Na wzgórze stat, - a każdy dół
Konary stat aż w ziemię głęb,
A szczytów swym dosięgał szczyt!

Agromów moc - i srogie ras
Drewo mnogie ścigał i gładził szyszak
On już drwił i z lat i z burz
Niekiedy olat - obryzany las!

Ni młodyśt dzień - straszliwy dzień
Bóg stworzył kraj najszerszy i najczysty
Zgryzł go grzmot - błysk grzmotów żur
Leży pierwszy dół - żgryzł pierwszy żur.

I bieżo wielki prąmiga żur
A lotad wieża, kawa Bóg żurca -
I niema dła, by które z drzew
Ni padło w proch pod szatem burz!

Dry z twoji lat!... Długo z wężych ston
Od razu leni prąmionów białych
Z twoji prąmi ^{konarów} prąmionów trąsk
I w maza strach - i głosi żur!

Bo dyle dyle... po męzi wężu
I tak rok w rok, wiatr mój nieś

W męzi świat, i z tego wieś
A z wież woz i wężu są.

I pęta świat: Co żmagał bór?
A na tyż to: Brak młodych sił
A drugi żur: Jęch w drzewa pęta
I żurca z dła wnet w rąk żur.

Ja stałam riedzi - i stępnę, żal
Na brzegu woz, zamira jęch -
Mni pęta świat pęta grą żurca
Ja trąpnę męzi szyszak w dół.

W wężu ston drewno pęta -
I trąpnę go pęta żurca rok
Wież w wężu szyszak pęta żurca
I pęta świat, kłó żurca żur?

I tyż żur - to żurca żur
Konary swe pęta w ziemię głęb -
A z lity tyż w żur żurca dół
Ni padnie w proch, pod szatem burz?
Czy tyż żur z męzi, na drugich wężu
Jaki orkan żurca? jak pęta żurca?
Czy na tych ston, Bóg żurca cud?
Czy z owych ston, pęta żurca bór?

M. 2. Płowice
1893.

A kiedy umrę, na moim grobie
 Niech razem z wiosną
 Kwitnąc iśń, ciele, woniejąc Tobie
 Piótki wyrosną;

Niech on spojrzę, w krasne łec lice
 Mojem rejzeniem;
 A może byłby, jasne krenie
 Rechem wspomnieniem.

Nad moim grobem niech stonied śpiwa,
 A smilkna mniichy.
 Niech smilkna i wron, a stumia cerna
 I tiechryb eichy.
 Nazimira Filip Wice.
 R. J.

Sosna borova

Na wioskowych mogiłach
 Rosta sosna borowa
 Pierś jej kępnat na siłach
 Wybijata jej głowa
 Potężniejszy konary
 Na sto szyni wzniosta
 I koczennu bez miary
 Złoty piasek wysypa
 Imogit wyrostary cata
 Ze te łoki co bierze
 Z gajem sosny ziemiala - Za umarłych paży
 A w jej jęmy jesieni
 Biedna sosna borowa
 Co dzień mniej szyni
 I pozostła jej głowa
 I rostata na skonu
 Coż inni ciżba mi kępa
 Kąsi wietrzyk co wionie
 Jej ciż koley z niej stęsa
 Praca w ciemnej robota
 Zosła rysunki i ziarno
 W kocznie jeszce przedziwne - Ustata wona
 Wiatr załosnie jej pyta
 Biedna sosno borowa
 Czy ty grownem przybita
 Z pozostała twa głowa
 Czy ci ziemie nie stało
 Wiothyne piastka z pobitka
 Czyli kamień twa bryła
 Twie kocznie na ci sta?
 - Amia nie dotknęty grom zburzy
 Ni robaki nionia twa
 Ziemie łokci ma doko
 Ziemie kamień ostro
 Ziemie kamień i stary
 Z ziemie z kocznie z ciżba
 Ziemie z piastka z ciżba
 Dał ciementary chwinie

Ustawa za krajem.

Konstanty Jasiński /

Aznasz ty kraj ten, gdzie brzegiem strumieni

Mierapominki i kaliny rosną;

Gdzie zbożę jalsami niwa się plomienią

A bory cmią się jedliną i sosną;

Gdzie chmiel złociste rozrasta festony

Pod masytami olchy usrebrzonych mchami;

Gdzie biała brzoza i jasnor zielony,

Wyszcza malowniczo nad łęk kobotkami?

Oh! za tym krajem

Jakby za rajem

Codziennie wędrycham i plażę,

Żnie będę męczliwy

Na te lasy, te niwy

Jeździć raz, choć obcy!

Aznasz ty kraj ten, gdzie wzdłuż białej drogi,

Co płynie wzdłuż, pod topoli cieniem

Chadają zdrowie czy pan czy ubogi,

Właśnie przelotnie Chrystusa imieniem,

Gdzie stary bocian na dachu przedmienia

Wje swe gniazdo za wiosny powrotem,

Gdzie krzyż z drzewa lub święci z kamienia

Stoją na starzy przed kioskami kociwotek?

Oh!

Oh! na tym krajem
Jakby na rajem
Ciekaw wędrycham i ptaszki; -
I nie będę szereśliwy
Al! te siota, te niwoy
Jeszcze raz choć obacz!

Aznasz ty kraj ten serdeczny, wesoty,
Gdzie się gospodarz pełen uprzejmności
Wypytliw co może dzieł z przysięgą
I kłoni w domu kiedy nie ma gości.
Gdzie lud' choć biedny rad o święt' się stoi
Właściu czy u pracy za wstępną piosenką
Gdzie cna praca kłopotu i hartu nie boi
Ktędy się, świeci, wstępną piosenką

Oh! na tym krajem
Jakby na rajem
Ciekaw wędrycham i ptaszki; -
I nie będę szereśliwy
Al! te stroje te niwoy
Jeszcze raz choć obacz!

Aznasz ty kraj ten, gdzie w chwile wesoty,
Gdy grzmi o ucha zapuszną kłopotu
Słuch powaźnie poloneza kłopotu
Jak szły pancernych na nieprzyjaciela,
Gdzie młotka młotnicę przy tucznym marumie
Bumklem postoiwek zombio takty wybijają.
Gdzie

Gdzie żywym mieniem pomy piosenek chórze
W rękach się płazach krakowiak przeżyja?

Oh! za tym krajem
Jakiś za rajem
Codzień wdycham i płaczę;
Jnie będę niezadowolony
Stę te tańce, te miwy
Jeszcze raz choć zobaczyć!

A znasz ty kraj ten, gdzie na głoś ożeniny
Właż młoda żona, kochanek i kochankę;
Gdzie starzec z młodą, wskazuje swe ciary,
A młodzieńcy ciemny się na łóżku wspaniałym;
Gdzie każdy pomnik starożytności chwali,
Ma swój czciciel i swój list wawrzynny,
Kraj choć go losy w obcą przemoc dają,
Silny na duchu i skory do czynu?

Oh! za tym krajem,
Jakiś za rajem
Codzień wdycham i płaczę;
Jnie będę niezadowolony
Stę tych ludzi te miwy
Jeszcze raz choć zobaczyć!

Laryż 1844.

W
26. IV 91.
Kopie.

Wstęp do „Wyboru Poezyi.”
Maryi Koropnickiej.

Za ostatnim poetą zamknęła się brama.
Trudno się skarzyć, choć im oddali ziomkowie.
Charmides, z wieniec lauru na wzniesionej głowie
W płaszczu purpurowym, wyglądał jak drama,
Z wloką cym się pora nią allegim epilogiem.
Menander takż wieniec, który mu na czole
Dali, atenscy meze, miał pieśnią wesolą,
Jakby mu Dionizos bratem był — nie bogiem.
A riedząc, że się stawa rytki zmieniał w mare,
Śpiot z niedbalstwem wspaniałem pełną wina czarę,
By pić zdrowie ojczyzny — za ojczyzny progiem.
Euthydem niósł lirę, brzękając w nią z cicha
A pierś jego wzbrana, co smutkiem oddycha,
Tak pełna jest tęsknoty i łez i radumy,
Że za kardin ust tchnieniem unoszą się tłumy
Mor powiernych, przejrzytych, i więzanka płową
Jako wieniec róz bladych, leżą mu nad głową.

Philetus z olimpijskim spokojem na twarzy
 Szedł jak mąż, który dźwiga na barkach Herkulesa;
 A za nim w niewidzialnej postępują Stary:
 Kuratorka antistrofa, rzeźbiona epoda
 I oriel zeusowy nad głową się wazy.
 I olacza go grecki łęk i pogoda.
 Simacus kroczy blady, oluty w koturny,
 Nosząc z dół szych tragicznych popiołów duri urny;
 I gałąź cyprysowa, owinięta kotem
 Wdawała się, że zgrzyztałować mu nad czołem.
 Alinat, jeśli wychodząc nie rzucał przekleństwa
 Na miasto obłąkane i pełne szaleństwa,
 Je jedynie dla tego by trzymia pobladła,
 Kim on przystąpi bramy, w przepaść nie zapadła.
 Najmen tamykal pochód i wybrachem Smiechu
 Regnal Ateny pieśń swą, przekazując echem.
 I zaraz br pogorna zwałili się mernie
 Spedkiem poety, rapsoed skandując mordernie,
 Cóż to przewrocisz, co raz, ciszej... ciszej
 Tak że ostatnie diwki Zeus ledwo usłyszy.

Nati sdełknał. Cztęd pierzya zdradziecka
Umysłom wybrzuszonym orzadzać nie będzie,
I żadna już od pieśni nie zadany pierś greska
Ostatnią liż, a kacie rzuconą na śmiecie,
Ktę jakimś zapomnianym obłędem pocie-
Thashano jak bezbożne, przeklęte narędnie.
Się wchły już bezceresnej urojnie mary
Których nikt nie przykroci do rozsądku miary;
Cztęd mieszkańcy miasta ślepiąc na tych progach,
O kę co rozrywając radzić będą nim nie,
I nikt przy jakimś gramiącym, pełnym ułud hymnie,
Nie będzie roztłuszczać o chwałę i legach.
Kęś po restaniu klamać i dręknąć umysł,
Na wzruszenia jest wymiar ogólny i ścisły,
I nikt pod optywem pieśni, omamionym słuchem
Nie będzie śmił, że leci nad światem gdnąć duchem.
Ludzkosi pełna od rodu nieskazitelnego i rozsądku
Prędko pragnąc zdrojów żywych, ogrodów,
I mi będzie roztłuszczać o cudach drinacanie,
I na byt swój pośredni brzocho bawąc racznie.
Cóż jest pieśń? — dziwisk słów fuoty, jako wiatru sze-
selest.

Teoria najpiękniejsza jestże prawdą nie jest
 I jako płonne zielska po drogach zarasta
 Lecz dziś wszystko wytrawno! Tęba bramy miasta
 Odfenastrosz nieszczęsny z wieńcami na czoło
 I przed powagą orła do stępn zaparto.

Tak dumat prorodowca.

Wzrost to na pachołach,
 I głowę ramię i miło krenicę rozrasta
 Szeroko patrząc i bękit tu, kryty jak fala
 Egiptu, gdy w mój jutrnia tuncy sre rozpala,
 Wzrost i cichym zachwycie? Sad mien mumię mowa
 Tak wzdorny strzyżony lije i pieśni spiewa,
 Chmura i mgłać gubi czoło jak senny atleta
 Icho pieśni Homera i bękitach gżesz kona
 I w okole powstają bohaterów cienie
 I wojnie o wielkim sercu idą smutnie
 I gromieniem i łopem piosenki chryciło dźwięnie,
 I płoń i wyciągając młodzieńcze ramiona
 Głosem cichym jak kryształ wolał: „lutni! lutni!”
 Jakto wielcy bogowie! Czyż mowu poeta —?!

W. W. W.

2. Noc Letnich

III.

Jak myślał długiej nad lampy płomieniem
Such miś udoma i skrzydła i lata,
Jakiś niekwestion' hersemien spogromieniem
Kiemnieszach czuwa nad n' drami 'briata'.
I pociż rozlitych ston' lotną mgławicę,
Co się wskroś nieba ruca mleczną drogą
Cheraltły przeniknąć bytu tajemnicę,
Jak ci, co mierzyc chcą, ale nie mogą.
O Sami! przebraj mi! Tyś Bóg, Tyś wielki
I bryskor masz szablę, a i gromów koronę,
A dopuś tuż na stoncu są repartę!
Luz ludzkie czi są? — ach! wosy kropelki,
I pociżi wrysthi masz je polikoni
Co? polikoni? co! i nicobart?

IV.

O noce zicha, o noce majowa—
Korony Boga blada ślodka perła!
Iz jak lishnoly hersemij' królora;
Rad zimną kamsist srebrne swoje boki,
O milotina, lędk ty dui' dla ducka.
Co o wrych pociżach tajemniczych toni,

Nadumanij cięzki twój słucha,
 Zapomnienia strąca na twem łonie!
 O miłościę bądź! narodziłaś
 Na smutki ziemi tej nie ukijona.
 Ta wielką nęcię istnienia!
 Ja nie nie żądam, ja o nie nie proszę,
 Ta wrogotki smę łwie na wrogotki istnienia
 Cięża chce tylko... oświecenia!
 Kłopotliwa.

Przeczki.

1. Z Kropką.

Przed dworskim gankiem stanęło ich czołgo,
 Jętki na morze odkrywszy z pokorą.
 Szykajmy dzieci z malucha już karne.
 Wiedzą, że dale jest mecz pańska, wielmożna;
 Tu to co chaty ich nędzne i ciarne,
 Gdzie ledwo dzieciom namoscić się można.
 Tu nim, czy ktoś złyś biednyś usłyszy
 Przedy w swoim życiu, co godnym jest złości;
 Kto wie, czy przyjdzie kto, by w chaty cięży
 Tężbę do wielkiej lat danych porzuci
 Czy im kto pomyli, jak kochał potrzeba
 Tężbę cięży, co daje kęs chleba;

Jak cudzo prawa strasząc, jak niegdy
Sporu' się z wielkim taniecuku ogniem,
Leż ziemie z dawać wrono łutogiem
Odkrywać głowę przed pańskim tym progiem.

Stręły zbit w gromadkę, nad niemi
Zaskrawa gładzica na kresie ryłtyko
Zielce snop gładu krawanego po ziemie.
Komety dno, diurna korz naruska;
Co raz do roku zjawia się i Smoel
Krad głowami brzech chłopskich drucei.
Głowa od konna podmioty się głowy
Zuderzły po Smoelnej przestrzeni.
Od noc słuchata smutna, a wielosy
Rtne się zidaty iskie i plomieni.
Ziel kiatosnych, zmieszanych w rozdźwięki
I w jakieś ciche' wstępnienia i w pph.

Najmłodszymi, drucika drobne, co z druciem
Klat z posród jasnej skien' deorskich, luncy,
Odkrany z Tachman z stopami bosami
Hmilknot nagle jak rwące się struny,
Zponad gładzica klejony z tektury,
Wielki i smutne oraz wzmiew do góry

I myślał sobie: czemu to mój Boże,
 choć Chrystus przyszedł tak bl. jest, na świecie?
 I zaradki ma ki garść tylko i kumosz?
 I niema ciepłej sukmanki na gorlecu?
 I tatuś taki pijany z wieczora,
 szatule bije, choć płacze i chora?
 Chemu to ludzini i przedniok tak blado
 I jakby ciemi po drogach są wleczą?
 I dzieci wsi z malenka już ~~uważa~~ bracia?
 I jego dotąd na hsiżce nie uwa?
 Choć radby medrice, co jest tam daleko,
 Het, het za lasem, za młynem, za meby!
 Kdać dla chłopów mu przyszedł Bóg może?
 Wszakże choć co rok do dworu chłopiecia
 Idą z kłondą i z sierpką i łop, pora
 On prawie nigdy, jak żyje, nie pamięta,
 Żeby kłie z dworu do chaty przychoił
 I mówił: "Gracia, Chrystus się uarwił!"
 Chemu? ... O dzieci! męta uoy zastania
 Kien co odpowie na tropie pytania
 O! aby tylko nie przeszedł on sydem
 Kłak ostatecznyel nąc morzem, łydem!
 O! aby tylko wakowi przyszedł
 Zom pomoty tu ego nie portiruj! / Chemu?

Ponieważ kruszego już prochu — Tęsknoty myśl jego na głębi osłonego
 Lecz braktó stern, i w błętnym bregu — Ni umiał dostrzec przystani i gładu
 Chwał i szczyty iorysów iorysów ucielech — Nad wrażeń pójnój ciady i muryki
 Nad myrardana swawolę i smiechy — Nad brzęk kielichów i kłoty i kryki
 Lecz gdzie je znaleźć? Aż gdy by stym tłumie — Wysłuchał jakieś dobre mądre słowo
 Kierującce rozę myśl jego jawną — Jakieby stuchat w powaźnej radzinie
 Jakieby chętni podnieśli się bracie — Głowa, stwardniały czołmi i brzojskim
 Jakieby chętni iść choć chwiej iście — Wiedny i priatta i pracownia Wskazim
 Tak tak niepermy, a wrona kipiata — Tęsknoty, ludnie, myśleć obładow
 Kto sympatyj jakaś tajemnicza — Kierując ku memu przyjaźni i wracania
 Z przechodniów onych miejscem raprowe — Kuchat lud myślało jego ośmiacie
 Tęsknoty dla męgo to ucieczki ośmiacie — Które obceim namet kłóci: bracie
 Lecz gdzież są drogi, na którychbyś uluży — Dobry i ser odmiemy, ^{schylił się i spuścił}
 Czyliż, dzyeraje, jak nieperw tancuły — Kiedej z nich ciastem mi zawasy
 Przedmiotem czejej troski i marady — Jest zmiłozemieniem i zwróceniem
 Czyliż więc dzyeraj, z ryrobnik, klady — Postat, podumat, i jurek co ^{z porządku} wrypiet
 Poset. 21 Grudnia 1891.

Do Smierci.

Przybliż się blada, przybliż się cicha
 Wstach twoje lica, spothojem pójnke!
 Ludzkość cię cęta z twogę ospycha
 Ja iż nie rękę. —
 Chociaż nie roneg by twój rękę
 Do zlotych niebies wiodła podwoi
 Wierzę, że z grobie Wolszja mi rękę
 Cierę, iż rękę.
 Wierzę, że losu wsiektosć brzydka
 Do walk daremnych tam już nie wróci
 I że ciępijra ziemia rozfinna
 Od serca ludzkiego — *Hel.*

Czy pamiętasz ową ranek majowy
 Cę rwatę rone i kwiaty
 Wśród zielonij bujając dębowy
 Jak motyl biały, stęgnęlaty?
 Kwiaty wiążę, wplatając do wianka
 Dwie rone wpijta w warkose
 Dla Rogoż byjcie kwiatów wiozantha
 Wsmiechy bydz urore?
 Czy pamiętasz jak rone psotnica
 Wieręci nie jorna twoje spłoty
 Wypadając umysłta twoje lica
 A stop cię padła z pustoty?
 Czy pamiętasz, — jam podniósł kwiat biały
 Iż był go tutej berniedny —
 O wianek za nęto byłem dękwaty
 Dla tego opadł kwiat brzydny

Serenada

3 pieśni: pastorał

z operetki "Parionie królowej Maryjskiej"

Alino! ranny brzośk
Już wśród rumieni

Alino! słońca blask
Tli już wśród cieni;

Alino, pośród ról

Twój rówieśni,

Plaszkowie lesni

Pytają o cie, już.

Ślicze wota leśna młoda

Obrudzi się, obrudzi

Obrudzi się, obrudzi!

Alino światła zdryj
Płyni wśród woni

Skorzonek hejnał swój

Wesoło dźwięni

Leś, mój, duszę cię

Łaskoty mrozy.

Ah otwórz oczy,

A błysnie dzień...

Owroć mi głowę, mój

I szerokie wrota

O otwórz się, otwórz

O otwórz się, otwórz

(Stora. Pawła
Maryjska. Skomistaw {Dumestkij

nie jest dla siebie, ale cały jest dla ojczyzny, którą
najg. mł. wkoń. nie jest dla chwały sw. chwały
m. m. n. jest a wół. n. i lasu ale jest dla nas
uj. a. niemu. i już c. z. i p.
nie jest w. dla h. r. sw. ale jest dla ludu
b. d. wyzi port.

up to 100

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

32.

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

41.

42.

43.

44.

